

Bergen Offentlige Bibliotek/bokselskap.no, 2014

Nordahl Grieg: *Stene i strømmen* (1925)

Teksten i bokselskap.no følger 1. utgave, 1925, digitalisert av Bergen Offentlige Bibliotek som en del av prosjektet *Ånd eies av alle – Nordahl Grieg digitalisert* (<http://bergenbibliotek.no/nordahlgrieg>).

Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Nordahl Grieg

Stene i strømmen

Digte

1925

I

[Josef](#)

II

[Morgen](#)

[Bølgen](#)

[Bøn](#)

[Farvel](#)

[Tyttebærsyltetøi](#)

[To smaa stene i strømmen](#)

[Hav](#)

[Melodi](#)

[Graagjæs](#)

III

[Kapellet i Wadham College](#)

[Kvinden, Døden og Jehova](#)

III

[Vestlandsregn](#)

[Hotelrum i Oslo](#)

[Oktoberaften paa Karl Johan](#)

[Sangernuten](#)

[Natt nedover Tana](#)

[Aftensang om vaaren](#)

[Suomi](#)

[Hjemme igjen](#)

I

Josef

Den er ikke endnu vaaknet til dag,
den lille søvnige by,
men Josef staar ved sin flittige sag
i det livsalige gry.

Hans hjerte nynner en munter sang –
Josef skal giftes iaar –
og derfor synger han dagen lang
mens sagen og høvlen gaar!

Og Josef blir kold av et lykkelig gys,
da døren blir aapnet med ett,
mens stjernerne blegner for morgenens lys,
som blusser mot Nazareth.

Det er Maria! Og Josef er
et eneste skinnende smil,
lar sagen staa dirrende fast og ler:
Ja nu kan den ta sig en hvil!

Men kvinden staar blek mot den lukkede dør
og nøler med at gaa ind,
og hvor er de smil og de kjærtegn fra før,
som blomstret fra hendes sind?

Hvad er det Maria? Hvad er der vel hændt?

Du er saa forandret og rar –

Josef stirrer bekymringsfuldt spændt:

Jeg ber dig Maria – svar!

Saa taler hans kvinde med mange ord

om himmelske syner hun saa.

Josef læner sig tungt til sit bord,

og intet kan han forstaa.

Der sitter hans kvinde, bøiet og skjøn,

i morgenens gyldne glans –

en røst har fortalt hun skal føde en søn,

en søn som ikke er hans?

Men saa gaar han pludselig frem et skridt

i gulvets knitrende spaan.

Det godslige ansigt er haardt og hvidt,

og stemmen er ond av haan:

Du lyver Maria; jeg vet hvad det er.

Din uskyld stod altsaa for fald – – –

Jeg vil ikke høre, si ikke mer!

Jeg tror at forstaa hvad jeg skal.

Men ut av mit hus! og kom aldrig igjen –

Og Josef løfter sin haand,

og peker mot døren: gaa til din ven,

din elsker, den Hellige Aand!

Men kvinden sitter i solstripens skin,

i stille rørende tro,

og langsomt vaakner i Josefs sind

mindene mellem de to.

Og han som stod der saa streng og stiv
blir næsten barmhjertig og mild:
Du som jeg elsket mer end mit liv –
hvorledes gik dette til?

Jeg kan ikke fatte hvad du har mødt,
du var saa uskyldig og ren.

Men vær ikke ræd, jeg blev ikke født
til at kaste den første sten.

Du var den svake, men nævn mig dog ham
hvis glæde var bare at ta.

Den fattige hadde et eneste lam
og det fik jeg ikke ha.

Din dunkle fortælling er svær at forstaa,
jeg er en enfoldig mand,
det budskap du hørte, de syner du saa
er over min ringe forstand.

Men selv om du ogsaa fik tusene bud,
saa er der én ting jeg vet:

At ingen har lov, om mand eller gud,
at krænke min kjærlighet.

Og selv om verden bør frelses helst
av ham som har daarlig den skapt,
saa har ikke verden lov at bli frelst,
naar verden for mig gaar tapt.

Jeg vet det Maria – jeg bøier mig snart
for smertens bøn i dit blik.

Men endnu ser jeg saa bitterlig klart

den sorg og den dom jeg fik. –

Utenfor glødet den knugende dag
over en ørken av ler.

Josef grep atter sin flittige sag,
men Josef sang ikke mer.

II

Morgen

Jorden vaakner og gyser
i gryets kuldskjære stund.
Ogsaa dens Himmel fryser
med dugg paa sin bleke mund!
De skjælver efter hverandre,
men først maa stjernene vandre
til hvile paa nattens bund.

Et bjerg i den første røde,
– et kyss paa et snehvitt bryst . . .

Saa kan de elskende gløde!

Der brister et skrik av lyst.

Og Jorden favnes med Luften
og segner i blomsterduften,
som staar fra den gyldne kyst!

Hvor lyset sprænger vort kammer,
ved vinduet, staar du og ser.

Det er som du tændes og flammer
med i det vilde veir,
som med et favntak begraver
alle de vaarlige haver

med elskovsrødmende træer!

Den brandgule morgenkjolen,
som bølger saa silkefin,
aaapner du ut mot solen:
ta mig sol, jeg er din!

Du løfter de længtende arme
i bruset av blæst og varme
ut mot en luft av vin!

Jeg staar saa nær ved din side,
og stirrer, blændet og stum.

Din morgen gaar vist saa vide,
min morgen er dette rum.

Og næsten i angst jeg kjender
der flyver mot mine hænder
et brusende silkeskum!

Da synker jeg ned og slynger
armene om dit knæ,
og føler hvor pulsen synger
bak hudens nyfaldne sne!

Saa dæmrrer den morgen herinde,
da Adam tok med sin kvinde
en blomst fra et æbletræ!

Bølgen

En verden av glans,
et hav av turkis,
som gynger i dans
med solskin og bris,
ind hvor vi ligger paa sanden

at usselhet og ondskap
maa ikke findes mer,
men at et væld av godhet
fra nu maa straale frem
og møte mine øine,
fordi du kysset dem!

Farvel

Du stod saa hvit da toget gik,
og begge visste
at dette tapte øieblik
var livets sidste

«Det var som døde vi den kveld»,
kan begge skrive.
Men trods den død og det farvel –
er vi ilive.

Det dype saar er grodd igjen
og hjertet sover.
Aa, ingen sorg er ond som den
at *alt gaar over!*

Tyttebærsyltetøi

Der sat vi, to landsmænd, og snakket
foran en engelsk kamin.
Der funklet en drøm i vor vin,
mens ilden i halvmørket flakket.
Vi talte om norske veninder
til hjertet blev stort av savn,

og tungt av forelskede minder!

Saa blev der taust, ved et navn.

Men stilheten kom da til ende,

du spurte: «kan du forstaa

hvad jeg bestandig maa tænke paa

hvergang jeg tænker paa hende?»

Da røbet vi, ven, vore smerter,

for samtidig svarene fløi

fra begge de rammede hjerter:

paa tyttebærsyltetøi!

Herren maa besst vite grunden!

Er det den frodige glød,

saa frisk, saa dugget og rød,

den nypeblodige munden,

er det de øiekast blanke

som tindrer i smil og skøi, –

der gav os den venlige tanke

av tyttebærsyltetøi?

Aa nei, det er hvite smaa krukker

paa kjøkkenet, rad efter rad,

mens duften slaar syrlig og glad

mot syltepapiret som lukker!

Der staar hun! hvor høstsolen varmer,

fra himlen saa blaa og saa høi

og rører med halvnøkne armer

i tyttebærsyltetøi!

Og *hjemmet* lever i ordet,

med stilhet og søndagskos,

rødvin og ryper i fløtesos

og bare os to ved bordet!
Og her i vor stille stue,
fjernt fra hverdagens støi,
spiser jeg dig, lille frue
av tyttebærsyltetøi!

To smaa stene i strømmen

Da vi var smaa var det prestekraver
som vakte vor fryd
i haver
mot syd!
Ivaar er det bækken –
den klinger saa ren
og springer paa sten
og slipper bestandig med skrækken!

Og to smaa stene i strømmen,
saa silrende klar,
er drømmen
jeg har!

De smiler mot luften
og solflekke's dryss
og smaasjøers kyss
og trærne og dagen og duften!

Om vi var de hvite smaa stene,
som laa der saa fro,
alene
vi to!
Og bækken fik vandre
forbi og forbi,

men vi skulde bli,
og være saa glad i hverandre!

Hav

Din sjæl er et stille, enfoldig hav,
hvor intet er værd at forstaa.
Men øiet har glimt av det gule rav,
og det maa jeg tænke paa.

Dit hjerte gaar jevnt som en dønnings fald
og undrer aldrig mit sind.
Men munden er rød som den røde koral
og flammet engang mot min.

Og det er det øde og døde hav,
hvor stumheten ruger gold.
Men hav, for din prakt av koral og av rav
gir jeg mig dig i vold.

Melodi

Der skjælver angst og minder med
den cellomørke melodi,
og hjertet jages fra sin fred
mot aar jeg trodde var forbi,
en sommernatt, en øde hei,
som drog sit sus om dig og mig.

Og mens vi sat der paa vor knaus,
saa jeg med ett, din kind var vaat
og at du var saa fjern og taus.
Jeg spurte angst for hvad du graat.

Du stirret paa den kveldsgraa hei,
og hvisket lavt: Jeg graat for dig.

Din sorg blev kysset god igjen,
for hjertet mitt maa glemme fort . . . .

Men svandt der mer end sorgen hen?

Kan kjærlichkeit bli kysset bort?

Jeg kysset dig og kysset dig
og glemte at du graat for mig.

Men jeg som siden da har ledd
og glemt hver drøm jeg har bedratt,
jeg staar iaften hvit og ræd
i gufset fra en stormsvart natt,
og alt er tapt, hvert lys, hver vei,
fordi du engang graat for mig.

Graagjæs

Der bakser en graagaas langs skogen hen
og pløier saa mange mile.

Naar den tilslut skal hvile,
flyr den tilbake igjen.

Der hungrer og tørster en fattig sjæl
efter det elskede hjerte.

Da det blev hans i smerte,
slo han det straks ihjel.

III

Kapellet i Wadham College

Oxford.

Orgelet bruser i smerte, og alle de unge viljer
bøies i angst og ømhet dit hen hvor vi intet vet.
Lysene flakker i mørket som kuldskjære paaskeliljer,
der stiger en salme mot taket om Gud som er kjærlighet.

Saa synker den storm av Herren ned fra en blekrød stjerne,
men endnu ruller en brænding av orgelets skjønne brus,
og presten løfter sin stemme til ord som er hvite og fjerne:
«O, mindes alle de døde, de faldne av dette hus» . . .

En endeløs sorg av navne, viet til blod og taarer,
unge smilende navne hører vi gjennom hans røst,
venner som lo paa elven i slit med lyseblaa aarer,
mens poplene skjolv langs Cherwell op i den høie høst!

Jern og rædsler og kulde i ørkesløshet og krampe,
det var den skjønne ungdom dere blev git tildel.
Saa hven det av bly i luften, og kroppen ravet i krampe,
et lik som raatnet, men sjælen? venner, hvor gik deres sjæl?

Jeg husker en bror av dere, som bar den drøm i sit hjerte:
at faa sig en røk en aften over en hvitmalt grind . . .
Han kom hjem til sin længsel, men alltid følte han smerte:
at dere ikke fik staa der, en sommerkveld lun og lind.

Men Gud som er kjærligheten og gav ham hans drøm i eie,
husker vel ogsaa dere, brødre av savn og nød.
Han streifer omkring i blaaet paa stjernenes hvite veie
og ser at enhver faar leve; saa er det tid for død.

Vi knæler i orgelbruset for døde, ukjendte venner,
hvis unge forpinte sjæle sank ned i den store ro.
Er de i live bak døden, i land som vi ikke kjender?
Min Gud, hvis min tro kan hjelpe, da skal mit hjerte tro.

Slik er min bøn
om den evighet
saa dyp og skjøn
som mit hjerte vet:

den fred som er
over al forstand,
blandt blide trær
i et aftenland,

med stærefløit
over kløverduft
og stjerner høit
i den disblaa luft,

og hjertet mildt
av den pris og takk
som stiger stilt
fra en kjær tobak,

og Gud er med
i det lette spind,
og Gud er fred
ved en hvitmalt grind.

Kvinden, døden og Jehova

Den siste granat slaar fra himlen ned,
det raller i endnu en strupe.
Likene skjules, og det er fred
for dem som blev spart for at stupe.

— — —

Saa blaaner en kveld i en grønsket egn

ved hjemmets skaanede kyster.

Markene dier den varme regn
fra tusen usynlige bryster.

Der driver en ange av muld og sjø
i mainattens bløte vinde.

Langsmed den groende, grønne bø
gaar der en mand og kvinne.

Og kvinden hvisker: Min egen gutt,
mit eget deilige hjerte,
jeg kan ikke fatte at den er slutt,
den evig nagende smerte.

De lange angstfulde aar av savn,
med længslene, unge og ømme . . . .
Saa haabløst skalv i min tomme favn
de moderlig kjære drømme!

Jeg skapte det dog i de lange aar,
vort ufødte barn, du kjære,
den deilige gutt, som snart skal bli vor,
jeg vet hvordan han skal være!

Da svarte manden: Jeg tror som du,
det er en søn du skal føde.
Vort land blev sykt under krigens gru,
elendig, beskjæmmet og øde.

Men opgjørets dag vil komme igjen,
om de eller vi skal leve.

Da trønger vi tusener unge mænd
til jern i vor pansrede næve.

Min egen ven — vi skal begge be

med brændende fromme bønner
om at Gud Herren i miskund vil se
og gi os en rad av sønner.

Men kvindens længtende modertræk
sluknet med ett i jammer.

Hun svarte ikke, hun stirret væk.
Saa gik de ind til sit kammer.

Men kvinden nølte at blusse op,
hun laa i en ordløs vaande,
det var som der gøs langs den unge krop
en isnen av dødens aande.

Det visnet i avsky det higende bryst
ved grep av knoklede hænder,
og favnen som bævet av længsel og lyst
blev lammet av dødningelænder.

Til *det* var den ment, den ufødte skatt,
til hatets og hevners kvaler.
Og gjennem den stønnende, bitre natt
vet hun at døden taler:

«*Jeg* ligger med i din elskovsseng,
ti dødens barn skal du avle.
Min ljaa skal kutte den fine streng
fra dig og til barnets navle.

Jeg strømmer med i det spæde blod
som pulser i ungens aarer.
Hvad nytter det saa om din gutt blir god
eller sin mor til taarer?

Alt du har haapet og elsket og drømt

blir en av de tusen døde.

Du længtende daare, dit barn er dømt.

Et voksent lik skal du føde!»

Da vred hun sig bort som en dødspint aal,

og hæst med et hundyrns snerren

reiste hun sig og skrek: Gi taal!

Jeg ber jo en bøn til Herren.

Jeg ber ikke længer til Jesus Krist

med nagleborede vunder.

To tusen aar er saa lang en frist.

Hvad gavnet det hele under?

Jeg ber til Jehova, for hevnen er din

og du er en Gud av vrede.

Tramp mellem stjerner, døv, stum og blind

mot menskenes øglerede.

La rummets orkan gaa kvass som en kniv,

og slukke dig jord, som en kjerte,

for da vil det deilige liv av mit liv

slukne under mit hjerte.

IV

Vestlandsregn

Raatnende tangplanter gaar i mit blod,

svaiende døsig i ebbe og flod,

en jodfarvet klase, som bitter og syk

mudrer mit blod hvor det før gik i stryk!

Og ind imot vinduet knuger sig nær

en bugnende banke av graadige trær,
tungt svulmer de paa og kræver sin plass,
som lemæn av løv i min hjernes morass!

Et landskap av older og tang er min sjæl!
Og brudden av gikt pines dagen ihjel.
Men under de drivende blodlegmers lik
stønner en bøn, stønner et skrik:

Giv mig en mund at møte,
hvis tunges spillende orm
gaar i mit blod som et rasende gys
av elskovens tropestorm!

Giv mig en dom til døden
en mur som jeg klamrer mig til,
og siktende paa mig en stum peleton –
hvad nøler I efter? Giv ild!

Hotelrum i Oslo

Her sitter jeg paa sengen i et fremmed, koldt hotel,
og min haand er fuld av længsel mot en anden haand ikveld.

Ensomheten slaar fra gaten, aldrig før saa bittert ny,
fottrin, skygger, buelamper, suset fra den mørke by.

Der blir menske mødt av menske, med et rop, et blik, et smil.
Mellem mig og dem dernede er det tusinde av mil.

Ja, jeg sitter her saa ensom at det hvisker i mit sind:
er det sandt jeg *nogensinde* holdt en anden haand i min?

Men blandt alle øde skygger er det som jeg inderst vet:
aldrig har mit hjerte elsket før i denne ensomhet!

La de andre bare møtes, la dem gaa forlovet hjem
til det aftensbord som venter tusen aftener paa dem!
Mine længsler seiler længer, over hav og kveld og gry.
Jeg behøver ingen sporvogn klokken syv til Homansby!
Men er rikere end disse som hver løs og ledig stund
kan faa ta sin elsktes hænder eller kysse hendes mund.

Oktoberaften paa Karl Johan

Hjertet blir rødt og svimmelt, naar skridtene hurtig skraaner
fra Slotsparkens regngraa taake mot gatens eventyrland.
De blændende buelamper er hundrede hvite maaner
som stivnet paa flugt i rummet her over Karl Johan!
Regnen synker mot gaten, hvor lyset glinser tilbake,
der stripes en triks lanterner mellem de vaate trær.
Og luende lysbokstaver over de mørke take
gynger i tigerrytme mot høstkveldens silkeskjær!
Der rulles i fosforlyset en mørk og sydende brænding,
det evige dragsug av ungdom langs husenes kolde kyst.
Det er som om luften dirrer av en elektrisk spænding,
av nølende angstfuld længsel, av spot og forstenet lyst!
O, her er vor egen gate, hvis nætter beruser og piner,
hvor hjertene svirrer mot lyset og brænder sig i dets ild,
hvor nervene spiles til døde og synger som violiner
i trods og smertelig jubel, fordi vi endnu er til!

Sangernuten

Mørket tasser over fjeld,
ødet svulmer tungt av gru –

Skrek der én paa myren nu?
Mulmet lever, blodet iser!
I de lodne bakkehæld
glimter steiner frem og gliser
som en varg en graadig kveld,
snerrende mot mørket selv!
Raatt gaar gufs i elvefaret.
Fossen buldrer ned fra skaret
med en klang av *sagn* i røsten
som i drøn fra bræ
og sne
varsler høsten!

Bare Sangernuten staar
rolig over nattegysset
som en blond, forundret vaar,
kysset av det siste lyset!

Som en drøm om at forsone!

Men en fjeldtops blide tone,
hvad er den mot mørkets sang?

Vild gaar elven natten lang.

Der er istid i dens gang!
Bræens haarde, frosne splinter
males i dens grove fang
som en løsnet fimbulvinter!

Stod med samme sang i sind,
her paa skraaningen kanhænde,
ensom yngling, klædt i skind,
slik en ødslig kveld som denne?

Bort fra hulen, bort fra angsten
var han styrtet som i blinde.
For en kveld han kom fra fangsten
var der ingen mer derinde!
Noget gustent svarte ikke.
Noget brustent svarte ikke!
Og han styrtet ut paa bræen –
var hun kanskje der at finde?

Dager dæmret, dager svandt,
mens han stavret frem i sneen.
Storm og sno var alt han fandt!

Men saa skedde det ikveld:
braatt han stanset, for et fjeld.

Dalen aander angst av natt,
og han graater under gysset.
Men en fjeldtop staar i lyset,
ensom, smertelig forlatt!

Og han kjender som i sang:
han har sett den før engang!

Noget rent og stilt og ømt,
som han fordum vist har drømt,
noget fjernt og fint og tyst,
noget blidt forsagt og lønlig,
noget hjelpeløst og bønlig
som en liten pikes bryst . . .

Noget som han eiet selv
sitrer om det fjerne fjeld!
Og med ett han synker ned

og hans vilde hjerte segner
i en stum og hellig fred,
for det blide bjerg som tegner
sig saa ømt i aftengløden,
er en seier over døden!

Det er *hendes* milde sjæl
som i fjeldets linjer lever,
et barmhjertig bud som bæver
gjennem taakene fra Hél!
Dette bjerg, det disblaa kjærtegn,
gav hans kvinde ham som jæртеgn!

— — —

Slekter kom og gik i grav.
Mindet svandt lik bræ som braaner.
Men i solens siste rav
staar et ensomt fjeld og blaaner
over viddens mørke hav!

Og da dæmrer og for os,
gjennem bitter tvil og trods,
noget av den samme drøm,
evig ung og fin og øm,
om den blonde, blide kvinde,
som vi altid søker finde!

Natt nedover Tana

Vandene seiler saa stille
mellem de grønne fjeld.
Drømmene svulmer saa milde
ut i den tyste kveld.

Den blide forsagte skjælven
gjennem de spæde træer,
aarenes dyp i elven,
er alle de ting som sker.

Et baal mellem sennegræsset,
en ensom eventyrild, –
saa driver vor baat bak næsset,
og ingenting mer er til.

Det siste liv er forstummet
og hjertet vugges til ro.
Men skjælvende gaar i rummet
suset fra Hoangho!

Hør – vandenes moder strømmer
med himlens natt i sit skjød,
og vandenes moder drømmer
om stjernenes hvite glød.

I haven under pagoden
vandrer den blomst Sang Li,
og lytter fortapt til floden
som skyller sit sus forbi.

Hun gaar langs de skjøne strande,
hvor blomstenes røde dryss
møter de sorte vande
og glæder dem ved sitt kyss.

Sang Li, lille drøm, lille pike –
alle smaa hjerters ven
i kirsebærblomstenes rike,
kjender du mig igjen?

Du glemte ikke de kvelde
ved bredden av Hoangho,
naar mørkets brusende vælde
svøpte sig om os to?

Dit blik blir saa blankt av glæde.
Du sier et ord. Det er sang.
Hændene er saa spæde
og munden for første gang!

Og alle de blide røster
av blomster og dugg og sus,
skjælver om liljens søster
som et konkyliebrus . . . .

Mange dage og nætter,
tusene trætte mil
av bjerge og hav og sletter
skilte mig fra dit smil.

Men længsel og savn og smerte,
inatt er det alt forbi.
Gi mig din haand, og mit hjerte
er i den haand, Sang Li.

Aftensang om vaaren – til en liten smaapike

Det var en deilig, deilig dag,
men tænk nu er den over,
og alle som er riktig snil,
de ligger nu og sover!

Og himlen som var bli og blaa
med mange tusen smil i,

begynder først at le igjen
engang imorgen tidlig!

Og ingen knopper græsser mer
paa himlens solblaa enge,
de blev saa trøtte, stakkars smaa,
nu skal de sove længe!

Og alle hvite søte lamm,
de ligger paa en laave,
og slikker paa en liten bror,
og hyss, nu skal de sove!

Og alle stjerner blir saa gla,
for alle stjerner liker
en knopp i blund, et lamm i ro,
og sovende smaa piker!

Suomi

Et hvin i svarte furutrær
og naaler fyker ned som rust!
Det svulmer av en mørk august,
av raaset, regnforpisket veir,
og angstens tid er nær.
Det bruser som en elvebaat,
som selve natten graat!

Og det blir sol paa mo og fjeld
og dagen bølger som en dis!
Det er saavidt en drøm av bris
faar kruse sjøens speil mot kveld,
naar solen er paa held.

Det hvisker i et bjerkekratt
en guldblek sammernatt!

Aa land, de tusen sjøers land,
ha takk for lyse nætters drøm,
for elvefærd i skumhvit strøm,
og ensom marsj langs blide vand
mot fjernblaa fjeldes rand,
men mest for fem minutters sorg
i Gamla Bjørneborg . . . .

Her var det toget gjorde stans,
og kvelden var saa blank som sølv,
og hvem var ikke tørst paa øll?
Vi sprang langs toget som til dans
i aftensolens glans.

Men bak den nærmeste buffet,
der fik jeg *dig* at se!

Et haar saa gult som korn i høst,
to øine blaa som dugget luft,
og blusen fuld av blomsterduft!

Og *Eva* nynet i din røst
sin morgensang mot øst –
som sus i skog, som bæk paa sprang,
det var Suomis sang!

Og i det samme øieblik
saa visste jeg at det var *dig*,
som længslen skjalv om paa min vei,
den drøm om kjærlighet jeg fik,
min stjerne hvor jeg gik.

Her stod du ung og søt og frisk

og skjænket bak en disk!

Hvad hjælper det at nu jeg vet
den ene ting jeg burde gjort:
at ha knælt ned og tat dig bort
fra stedet hvor du stod og slet,
mit liv, min kjærlighet!
Aa, vi skal straffes til vi dør
for alt vi *ikke* gjør.

Da var det som du hvisket: «Bli!
Min elskte, det er skjæbnens bud!»
Men stanset jeg? Ak nei, min Gud!
Jeg vraket alt du vilde gi
og gik et liv forbi.
Jeg gav dig i mit siste blik
et kyss; og toget gik.

Og mange, mange tog skal gaa
fra drøm og haap, det maa vel ske.
Jeg sitter i en tom kupé
og ofte maa jeg tænke paa
i natten, trætt og graa –
en sommernatt, en hjertesorg
i Gamla Bjørneborg!

Hjemme igjen

Hjulene synger mot jernet, alltid mot vest, mot vest!
De brede, uvenlige bygder, hærdet av kulden og sneen,
er glemt i det svulmende mørke som suser ind i kupéen –
Vestlandets eget mørke av regnveir og muld og blæst!

Lysene ute i natten smiler som gamle venner,
og luften er fylt av røster hvis hemmeligheter jeg kjender.

Saa staar jeg igjen paa perronen, fortapt i de dunkle lyd,
som gror overalt omkring mig: elvenes bløte toner,
mennesker nede paa veien, syngende furukroner,
og luft som gir muld at die i bævende moderfryd.

Og nattens venlige susen blir til min barndoms stemme:

Her er dit sted paa jorden. Lyt til min sang. Du er hjemme!

O, vandring op imot grinden

langs verdens eneste vei.

Jeg smiler mot nattevinden

som hvisker: Jeg husker dig.

Birken deroppe og huset,

to elskende kind mot kind,

nikker i vestensuset:

Vor søn, han er din og min.

Og hjertet begynner at vandre

avsted med den vaate natt,

en bløt akkord blandt de andre,

et sus gjennom muld og kratt.

Noter:

Nordahl Griegs *Stene i strømmen* er lastet ned gratis fra bokselskap.no